

๓๕

อย่าร้องไห้

คนในโลกนี้ระลึกนึกถึงผู้ที่ละโลกแล้วด้วยน้ำตา คือให้น้ำตา ให้ความโศก ให้ความบ่นเพื่อพิไรรำพัน ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ต่อตัวเองและผู้ที่ยายแล้ว คนในโลกมักจะเป็นกันอย่างนี้ เพราะว่าขาดสติกับปัญญา

ขาดความรู้ตามความเป็นจริงของชีวิตว่า ความแตกดับของชีวิตนั้นเป็นของธรรมดา การละโลกก็เป็นของธรรมดา ไม่ใช่อัศจรรย์อะไร ไม่เหมือนกับดวงอาทิตย์ขึ้นทางทิศเหนือ แล้วตกทางทิศใต้ นั้นถึงจะเป็นเหตุอัศจรรย์ แต่ความตายไม่ใช่อัศจรรย์

คนในโลกนี้ส่วนมากระลึกนึกถึงผู้ที่ยายแล้วด้วยน้ำตา ด้วยความโศก ทำลายตัวเองให้เศร้าหมอง ให้ขุ่นมัว แล้วเป็นเหตุพลอยให้หมู่ญาตินั้นเศร้าหมองขุ่นมัวตามไปด้วย เขาระลึกนึกถึงผู้ตายกันอย่างนี้

เขาให้ความรักแก่ผู้ตายด้วยความโศก ด้วยความเหงใจ ซึ่งเป็นวิธีที่ผิด เหมือนซักศึกเข้าบ้าน หรือให้ของ

แสดงกับคนป่วย ตัวเราก็ป่วยอยู่แล้ว แต่ให้ของแสดง คือ
ความเข้าใจผิดกับใจซึ่งป่วยทางใจอยู่แล้วให้เพิ่มพูนมากขึ้น

แต่ผู้ที่ฉลาดมีปัญญา จะระลึกนึกถึงผู้ที่เป็นที่รักที่
ละโลกไปแล้ว ด้วยการบำเพ็ญบุญ แล้วอุทิศบุญกุศลไป
ให้ โดยทำตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น
ผู้เบิกบานแล้ว ที่เข้าใจโลกและชีวิตอย่างแท้จริง ใครทำอย่างนี้
ได้ชื่อว่าเดินตามรอยบาทของพระพุทธองค์ ท่านไปถึงไหน
ก็เดินตามท่านไปถึงนั้น ท่านไปถึงสวรรค์ เราก็เดินตามท่าน
ถึงสวรรค์ ท่านเดินถึงพรหม ก็เดินตามท่านถึงพรหม ท่าน
เดินถึงอรุปรหม ก็เดินตามท่านถึงอรุปรหม ท่านเดินถึง
พระนิพพาน ก็เดินตามท่านถึงพระนิพพาน

๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๓